

rozsudek je podle toho ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) a b) tr. zák. stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., a poněvadž pro nedostatek skutkových zjištění po oné stránce nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního líčení, takže Nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo za souhlasu generálního prokurátora zmáteční stížnosti obžalovaného M-y podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek, pokud se týká tohoto obžalovaného, zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 4050.

Nelze si stěžovati do usnesení, jímž rozhodl vrchní soud jako soud nadřízený ve smyslu § 35 odst. 5 zákona proti nekalé soutěži o stížnosti do rozhodnutí soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, N I 196/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání stížnost obviněného do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 28. listopadu 1930, odmítnuvšího jeho stížnost do usnesení krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. října 1930, kterým bylo povoleno soukromému obžalobci v trestní věci pro přečin podle § 29 zákona proti nekalé soutěži prozatímní opatření podle § 35 tohoto zákona.

D ů v o d y :

Stížnost do usnesení vrchního soudu lze podati ve věcech trestních jen v případech v zákoně výslovně uvedených, na příklad v případě § 39 odst. 3 a § 63 odst. 2 tr. ř. Ani trestní řád ani zákon proti nekalé soutěži nemá ustanovení, podle něhož by bylo straně dovoleno, stěžovati si do usnesení, kterým rozhodl vrchní soud jako soud nadřízený ve smyslu § 35 odst. 5 zákona proti nekalé soutěži o stížnosti do rozhodnutí soudu první stolice. Bylo proto opravný prostředek obviněným jako dovolací stížnost označený odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 4051.

Povinnost oznámiti změny nastavší za vydávání (trestní zodpovědnost za ně) neobmezuje se jen na vydavatele, nýbrž postihuje i zodpovědného redaktora (§ 10 čís. 3, § 11 tisk. zák.).

Redaktor, který za uvězněného (úřadům oznámeného a na časopise uvedeného) zodpovědného redaktora ho skutečně zastává, neodpovídá ani za obsah časopisu (čl. III zák. čís. 142/1868), ani za to, že ona skutečně nastalá změna nebyla úřadům oznámena (§ 10, 11 tisk. zák.).

Ustanovení § 9 tisk. zák. je samostatným, od ustanovení §§ 10, 11 tisk. zák. odlišným trestným činem, jehož podmětem jest jen tiskař.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, Zm II 58/30).